

VĚŽNÁK

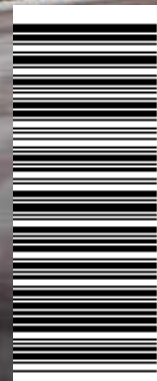
KOMPAS TŘEŠŤSKÉ FARNOSTI

NOVOROČNÍ PŘEDSEVZETÍ

Aby bylo účinné, musí být především konkrétní,
ne všeobecné ...

PROČ ZVONÍ ZVONY?

Nebudeme-li se modlit Anděl Páně, přestanou v
Evropě zvonit zvony ...

21. PROSINCE 2008 / Č. 58

www.tre-fa.cz
redakce@tre-fa.cz

šéfredaktor

Ing. Vladislav Hynk (VH)

redakce

Bc. Zuzana Nováková (ZN)
Mgr. Květa Zažimalová (KZ)

jazyková korektura

Mgr. Květa Zažimalová

autor typografické úpravy

Bc. David Zažimal

další autoři příspěvků

Pavel Kovář (KP)
Josef Novotný (JN)
Jan Zach (Jan)

tisk zajistil

SKORI s.r.o.
Pobočka Jihlava - COPY STUDIO
Komenského 1330/14
586 01 Jihlava
Tel./Fax +420 567 303 281,
+420 731 170 205
copystudio@skori.cz

distribuce

Distribuci zajišťuje redakce
v počtu 210 výtisků.

adresa redakce

Sv. Čecha 1395, Třešť 589 01

kolportéři

redakce; Jiří a Tereza Staňkovi;
Jan a Jana Duchanovi;
Michael a Marie Bambulovi;
Hynkovi st., Hynkovi ml.
a kolportéři z bratrských farností

**Stanovisko redakce
se nemusí ztotožňovat
s obsahem zveřejněných
příspěvků.**

**Anonymní příspěvky
nezveřejňujeme!**

STR.	NÁZEV
3	úvodní slovo
4	slovo otce Tomáše / vánoční přání
5	Vánoce a sv. František z Assisi / hvězda víry
6	rozhovor s ...
7	proč zvoní zvony
8	betlémská cesta z Třeště do Prahy
10	třešťský betlém v Jindřišské věži
11	třešťské betlémy pomáhají ...
11	U Betlémského Supa
13	listopadové zamyšlení
13	prosba za domov a rodinu
14	pozdrav / duchovní cvičení na Velehradě
16	postřehy z diecézního setkání katechetů
17	ze života farnosti
18	chvála „Pátkům“ / opakování
19	vzpomínka / podzimní setkání mládeže
20	také jste si ho všimli?
21	Herodes Veliký
22	soutěže k Roku sv. Pavla
23	diář otce Tomáše
24	informace

Uzávěrka příštího čísla bude 15. února 2009!

**NÁKLADY NA TOTO ČÍSLO ČINÍ
17,- Kč vč. DPH.**

EDITORIAL

Vázení a milí farníci, středem vánočních svátků je oslava narození Ježíše Krista v Betlémě. Tuto radostnou zvěst nám sděluje Nový zákon - jak Matoušovo, tak i Lukášovo evangelium. Podle Matoušova evangelia spatří mágové z východu jeho (Ježíšovu) hvězdu a vydají se mu poklonit a předat královské dary: zlato, kadidlo a myrhu. Podle evangelia Lukášova klade Maria právě narozeného Ježíše do jeslí, „protože se pro ně nenašlo místo pod střechou“, a jeho narození oslavují nebeské zástupy a místo mudrců jej přijdou navštívit obyčejní pastýři.

A právě zobrazení narození Spasitele v tradičních betlémech je našemu městu tak blízké. Mnoho z nás umísťuje v blízkosti vánočního stromku betlémy (ať již dřevěné, papírové, keramické nebo jiné) a ty nám zpřítomňují obě verze tohoto příběhu a uvádí nás do radostné vánoční nálady.

Vánoce jsou důležitou výzvou a příležitostí, abychom vnesli světlo do vztahů s našimi nejbližšími a abychom obnovili všechna narušená pouta. Vánoce jsou příležitostí, aby impuls k obnově vyšel i od člověka, kterému bylo nějakým způsobem ukřivděno, neboť skutečná obnova nikdy nemůže být pouhou omluvou, i když zde může hrozit spíše ztroskotání a odmítnutí, neboť ve vztazích je vždy důležitá vzájemnost.

Právě zde se odkrývá důležitá dimenze Vánoc - a to je milost. O vztah je třeba nejen usilovat, ale je nutné být si vědom, že se to neděje z mé moci, nýbrž že přátelství a láska ke mně přichází jako obdarování, jako milost, neboť veškeré mé snahy mohou být stejně v posledku korunovány neúspěchem. Vánoce našťastí v sobě zachovávají i zdravou dětskou víru v zázraky, která vlévá do našich sil odvahu, díky níž se zázraky opravdu někdy dějí.

Vánoční čas může být chvílí k zastavení, vzpomnutí, zamyšlení, pohlednutí, prohlédnutí, vykročení ...

Vánoce jsou časem nadějí a darů, které, ač nejsou vidět, jsou dary největšími ...

U dalšího čísla se těší

Vladislav Hynk
šéfredaktor

P.S.: Rád bych Vás všechny pozval na Novoroční ples, který se bude konat dne 10.1.2009 v Kulturním domě v Třešti. Začátek ve 20:00 hodin, vstupné 120,- Kč. K tanci a poslechu hraje skupina E.M.I.L. Prodej vstupenek v TIC Třešť, rezervace vstupenek na tel. čísle 606 743 539.

SLOVO OTCE TOMÁŠE

NOVOROČNÍ PŘEDSEVZETÍ

„Kdo přestane stále znovu začínat, ten začne se vším přestávat.“

Ptejme se tedy, jaké má být naše novoroční předsevzetí, ale platí to i o předsevzetí zpovědním.

Aby bylo účinné, musí být především konkrétní, ne všeobecné. Nepomůže umiňovat si: Chci se polepšit. Musíš si přesně určit v čem a jak. Je to jako když máš vyplet záhon. Nepomůže říkat: vypleju plevel. Musíš se dívat po jednotlivých kopřivách a bodlácích.

Tvé předsevzetí musí být také pozitivní – kladné. Ne co nebudeš dělat špatného, ale jak to budeš dělat dobře. Ne tedy: skoncuji se zaspáváním – ale: v tolik hodin půjdu spát a v tolik vstanu.

Třetí zásada: Dej si předsevzetí jen jedno, abys je mohl dobře hlídat. Při ranní modlitbě si je připomenout, při večerní zkontrolovat. Kdo si dá předsevzetí víc, brzo mu dojde elán a chuť a odpadne.

Dále: Tvé předsevzetí ať je proveditelné. Jeden muž si umínil: Zahrnu svou ženu pozorností. A nebylo z toho nic. Lépe by udělal, kdyby si umínil: Tříkrát se kousnu do jazyka, než promluví, když žena začne šveholit něco, co mi jde na nervy.

Pátá rada zní: Ať je tvé předsevzetí rozumné. Musíš dobře ujasnit a zdůvodnit, proč právě v tomto se chceš cvičit a proč ti to stojí za námahu.

A poslední rada: Ať je tvé předsevzetí radostné. Aby sis nehrál na mučedníka, když to půjde ztuha. Bez humoru se nezdokonalíš – bude z tebe leda mrzout.

A tak nedejme nic na výsměch anekdotám o novoročních předsevzetích, nic nedbejme na minulé nezdary a novoroční předsevzetí si dejme.

Předsevzetí jedno, zcela konkrétní, kladné, proveditelné, rozumově zdůvodnitelné

a radostné.

Už před půl tisíciletím napsal Tomáš Kempenský: *„Duchovní pokrok člověka se řídí podle předsevzetí. Jestliže upadá znovu do chyb i ten, kdo se hodně snaží, jak bude dopadat ten, kdo se nesnaží o nic? Kdyby ses zbavil jen jediné chyby ročně, byl by z tebe znamenitý člověk.“*

Přeji Vám milostiplné Vánoce a požehnaný nový rok 2009.

otec Tomáš

***Křesťanské Vánoce
jsou radostnou oslavou narození
Ježíše Krista.***

***V něm je pramen světla naděje,
který dává hodnotu našemu životu
a vítězí nad tmou jakékoliv lidské beznaděje.***

***Radost a život ve světle této naděje nejen o
Vánocích***

přeje

***Vojtěch Cikrle
biskup brněnský***

Brno, Vánoce 2008

VÁNOCE A SV. FRANTIŠEK Z ASSISI

František vždy se zvláštní úctou a něžností oslavoval Vánoce. Říkal, že tento svátek zasluhuje mít přednost přede všemi ostatními v roce. Sám pak, kdykoliv nadešel čas vánoční, obětoval narozenému Ježíškovi nejlíbeznější city své vroucnosti a lásky. Plný radosti si přál, aby s ním každý cítil radost z narození Spasitele, jehož Bůh poslal ze své nevýslovné lásky na tento svět.

František se nespokojoval jenom s projevem lásky k novorozenému Spasiteli, nýbrž pomýšlel oslavit jeho narození tak, jak se událo v Betlémě, totiž „jeslemi“.

Plný radosti opouštěl František Řím a ubíral se přímo do milého Rietského údolí, které si vybral za místo k oslavě „jeslí“. Za pomoci svého přítele Jana vybral vhodnou jeskyni, kde stály „jesle“, nechyběla tu ani dvě krotká zvířata. S bratry zde postavil také oltář, u kterého se mohla

sloužit mše svatá.

Konečně po mnohém očekávání nadešel den radosti – svatý večer před narozením „děťátka betlémského“, jak František nazýval Ježíška.

Do Rietského údolí přicházely zástupy mužů a žen se svícemi, pochodněmi nebo lucernami. Ubíraly se na lesní mýtinu nedaleko Grecchia, na jejímž konci byla jeskyně, v níž bylo vše připraveno k slavnosti.

O půlnoci se konala mše svatá. František jako jáhen zpíval sv. evangelium. Jeho zvučný, jasný hlas oznamoval světu přeslavnou novinu, že se narodil Spasitel světa. Svatý František položil základ ke krásnému a opravdu křesťanskému obyčeji – ke stavění jeslí.

vybrala
Olga Hrbková

HVĚZDA VÍRY

Marie Holková

Raduj se z přítomné chvíle, nestřádej slzy předem,
snad pohoříš v díle, převrhneš džbánek s medem.

At' se to, či ono stane,
za vše plat' mincí vděčnosti.

Jsou-li tvé růže bouří rvané,
ještě lze říci – díky, Pane, jen když jsem ve Tvé milosti.

Zítřek ti svízele chystá, lekáš se spletitých cest.

Tvá dnešní radost čistá pomůže příští žal nést.

At' se už to, či ono stane, na Pána vlož své starosti.

V té noci hvězda víry plane – Ty chceš mé dobro, díky, Pane –
jen když jsem ve Tvé milosti.

Srdce se úzkostí svírá, zda vzroste z námahy klas.

Stíny zažene víra – úroda dozraje včas.

At' se to, či ono stane, Bůh tě vždycky láskou uhostí,
jeho dech v rány myrhou vane, usměj se v slzách – díky, Pane,
jen když jsem ve Tvé milosti.

Otce Jaroslava Růžičku známe ze mši svatých, které můžeme společně každý rok slavit. Požádali jsme jej o rozhovor, abychom se o něm dozvěděli, jaké jsou jeho vazby k Třešti a jak vlastně „žije“ svůj kněžský život.

1. Můžete, prosím, říct pár slov o místě, kde žijete?

Působím na Svatém Kopečku u Olomouce. Je to mariánské poutní místo spravované premonstráty z Prahy-Strahova. Vzniklo v 1. polovině 17. stol., v roce 1632. Ústředním místem je bazilika Navštívení Panny Marie s přistavěnými rezidencemi (pravé a levé křídlo). Nejvýznamějším předmětem chrámu je milostný obraz Panny Marie s Ježíškem v náručí. Není to malba, ale plastika, reliéf. Proto jsou obě postavy ozdobeny zlatými korunkami. Přicházejí sem poutníci i turisté. Poutě je možno konat kdykoli, po celý rok, hlavní poutě je o svátku Navštívení (31. května) nebo v neděli po tomto datu. Je nás zde pět: čtyři kněží z řádu premonstrátů a jeden diecézní kněz důchodce (85 let). Já zde pobývám od roku 2002. Moje řeholní jméno je Klement.

2. V příštím roce budeme v Třešti po letech slavit primiční mši svatou. Vzpomenete si na svou primiči? Kde a kdy to bylo?

Primiční mši sv. jsem měl 25.6.1972 (den po vysvěcení) v premonstrátském kostele Nanebevzetí Panny Marie v Praze na Strahově. Tenkrát jsem byl členem III. řádu premonstrátů, za komunismu samozřejmě tajným. Některé řehole mají III. řády, jejichž příslušníci nežijí v kláštorech, ale ve světě. Mohou žít v manželstvích a rodinách a mít světská zaměstnání, s řeholí jsou spjati jen duchovním poutem a zachovávají jen určitá pravidla. Shodou okolností jsem bydlel s rodiči ve strahovské farnosti nedaleko kostela. Druhou primiči, tzv. „sekundici“, jsem sloužil 9.7.1972 v Třešti ve farním kostele sv. Martina.

3. Na které místo ze svého kněžského působení nejraději vzpomínáte?

Na které místo nejraději vzpomínám? Svatá

Hora u Příbrami. Bylo to moje druhé kaplanské místo (1972 - 1979) po předchozím krátkém kaplanování v Rakovníku. Vzpomínám na ty úžasné poutě. Přijíždělo v létě velké množství lidí, i z Moravy (kroje!). A ze Slovenska! Ach, jak ti Slovinci milovali Sv. Horu, i když u nich také mají mnoho krásných mariánských poutních míst.

4. Mnoho farníků možná neví, jaké jsou Vaše vazby k Třešti. Můžete nám tedy něco říci o Vašem vztahu k našemu městu?

Můj vztah k Třešti je vřelý. Je to rodné město mého otce. Maminka byla z Prahy. Jezdívám sem k babičce a k dědovi a k ostatním příbuzným každé prázdniny a v dospělosti každou dovolenou. Považuji toto místo a celý tento kraj Vysočiny za svůj domov (ne Prahu!). Mám zde své „kořeny“. Od doby, kdy mi zemřeli moji poslední příbuzní – ti staří, bydlím na faře. Vystřídalo se zde hodně farářů a každý z nich mne přijal. I ostatní kněží jihlavského děkanátu mě znají a berou jako svého. Díky jim! Na primici jáhna Jendy Krbce se těším a snad dá Bůh, že budu moci přijet.

” **Můj vztah k Třešti je vřelý. Je to rodné město mého otce.** ”

5. Co Vás vedlo ke vstupu do řádu premonstrátů?

S řádem premonstrátů jsem se seznámil v semináři v Litoměřicích, kde kromě diecézních bohoslovců byli i řeholní. Řeholní povolání přišlo jistě od Boha, ale podíl na tom měl i bratr Dominik Josef Doubrava, s kterým jsem hodně kamarádil a který mě o nich s nadšením vyprávěl a tak nepřímo i pro ně získával. Byli jsme spolu v témže ročníku. Vystřídal mnoho míst, 10 let byl farářem na premonstrátské faře u sv. Jakuba v Jihlavě, odkud byl v roce 2001 přeložen na Svatý Kopeček. Požádal mě, abych tam přišel jako zpovědník mající „svatohorskou praxi“. Vyhovl jsem a nelituji! Sv. Kopeček je moje 5. místo po 22 letech na Berounsku ve středních Čechách.

Tak to by bylo o mně vše. Snad to stačí!

*otec Tomáš
- KZ -*

PROČ ZVONÍ ZVONY?

PROTOŽE SE MÁM MODLIT ANDĚL PÁNĚ!

Jak spolu souvisí modlitba Anděl Páně a znějící zvony?

Tento rok v německém Osnabrücku proběhla modlitební akce za křesťanskou Evropu. Iniciativa, která pochází od organizace Kirche in Not (ACN), se snaží upozornit, že modlitba Anděl Páně je nezbytnou modlitbou za sjednocenou křesťanskou Evropu. Jeden z členů již zmíněné organizace řekl: „*Nebudeme-li se modlit Anděl Páně, přestanou v Evropě zvonit zvony a s mlčícími zvony se odmlčí i křesťanská kultura.*“

Jistě si všichni dokážeme představit situaci, kdy člověk, kterému už léta vadí zvonění místních zvonů, přijde s otázkou, proč se zvoní? Jestliže na svoji otázku nedostane uspokojivou odpověď ze strany věřících křesťanů, pak si následně nechá změřit hlučnost zvonů. Zjistí, že hlasitost zvonění neodpovídá normám a bude usilovat o zrušení zvonění.

Pokud si nebudeme stát za tím, že zvony svolávají křesťany k modlitbě a pokud se při zvonění zvonů nebudeme skutečně modlit např. právě modlitbu Anděl Páně, pak se vytratí původní smysl zvonění. Zapomene se, proč se zvoní a zvonění už nebude ohlašованиеm času modlitby, ale jen prázdné hartusení a rušení spokojených (respektive nespokojených) obyvatel té či oné obce nebo města.

Jak vznikla modlitba Anděl Páně?

Křesťané byli od počátku vyzýváni k ustavičné modlitbě. „*Bez přestání se modlete.*“ (1 Sol 5, 17) – slyšíme z úst sv. apoštola Pavla. Křesťanská modlitební praxe vychází ze židovské tradice a křesťané se po vzoru židů modlili několikrát denně. Základem křesťanské denní modlitby se stávají židovské hymnické modlitby, tedy žalmy. Tuto modlitbu pak přejímá mnišská praxe. A právě na pravidelnou modlitbu „Liturgie hodin“, jak se modlitba breviáře nazývá, navazuje modlitba Anděl Páně. Společně s růžencem patří Anděl

Páně mezi nejdůležitější křesťanské modlitby. Stejně jako růženec je modlitba Anděl Páně lidová, christologická, mariánská a biblická.

Počátek této modlitby lze datovat do roku 1241, kdy br. Sindigardi z Arezza, ovlivněn zřejmě kázáním sv. Františka z Assisi, uvádí modlitbu Zdravas Maria slovy: „*Anděl Páně řekl Marii.*“ První zmínka o Anděl Páně je z roku 1274. Sv. Bonaventura rád spolubratřím pozdravit každý večer Pannu Marii třemi Zdravasy. Koncem 13. století se pak v Montecasinském opatství začíná zvonit ráno a večer k modlitbě Zdravas Maria. Důležitým datem je r. 1456, kdy chtěl turecký paša Mohammed II. zasadit smrtící úder západním křesťanským zemím. Odpovědí na tuto jeho snahu je okružní list o modlitbě papeže Kalista III. Ten nařizuje polední zvonění, při kterém se všichni křesťané mají sjednotit v modlitbě a

svolávat na ohrožené křesťanstvo Boží ochranu třemi Zdrávasy a modlitbou Otče náš. Konečnou podobu modlitby Anděl Páně, jak ji známe dnes, vtiskuje r. 1571 papež Pius V. Šířitelem této modlitby v zaalpské oblasti se pak stal Petr Canisius.

Papež Pavel VI. píše: „*Tato modlitba nepotřebuje žádnou reformu. Neztratila za dlouhý čas nic ze své síly a ze svého lesku, její struktura je prostá, je pevně zakotvena v Písmu. Historický původ modlitby připomíná potřebu modlit se za mír a bezpečí, posvěcuje průběh dne jako liturgická Denní modlitba církve.*“

Význam modlitby Anděl Páně dnes

Největší rozkvět modlitby Anděl Páně byl v době, kdy Evropu ohrožovalo nebezpečí z Východu. Situace křesťanů v dnešní Evropě je velice podobná té před několika staletími. Hrozba islámu jak militantního tak skrytého je stále více patrná. Ve Francii se k islámu hlásí přes 8 mil. obyvatel, u nás je to „zatím“ 250 tisíc. Můžeme říct, že to, čeho nedosáhl islám před stovkami let vojensky, dosáhl poklidnou cestou inkulturace. Avšak nejsou to muslimové, kteří by se inkulturovali, ale jsme to my, „křesťanští“ (?) Evropané, kteří bez zábran přijímáme vše, co přichází do Evropy.

Evropská kultura se stala autodestruktivní. V zemích Evropské unie ztrácejí křesťanské hodnoty stále více svůj význam. Neúcta k rodině, k nenarozenému životu, ke stáří, krize hodnot, morálky... Na druhou stranu je tu obrovská touha po naplnění, touha po duchovnu, touha po smyslu

života, která však není naplňována přesvědčivým svědectvím křesťanů, ale radikálním postojem ostatních náboženství.

Křesťané předešlých staletí věřili, že společnou modlitbou ať už růžence (jehož rozšíření též souviselo s ohrožením islámem) nebo modlitbou Anděl Páně mohou zachránit víru v Evropě. V dnešní době je v českých zemích často slyšet pláč, jak to vypadá se stavem a počtem věřících. Modlíme se však za to, aby se naše země přihlásila ke svým křesťanským kořenům? Modlíme se za to, aby se Evropa stala opět středem křesťanství, aby se opět stala křesťanskou?

Právě v tento čas máme jedinečnou šanci spojit své hlasy třikrát denně při hlasu zvonu ve společném volání Anděl Páně zvěstoval Panně Marii a rozjímat nad tajemstvím naší spásy, kdy se Bůh za spoluúčasti Panny Marie stává člověkem a jehož přítomnost na této zemi a jeho jednání přináší spásu všem lidem. Oprašme tedy znovu, možná už zapomenutou, modlitbu Anděl Páně a při hlasu zvonů (a nejen při něm) se modleme o znovuoživení křesťanské víry v Evropě. Naši předkové věřili síle modlitby a děly se zázraky...

jáhen jan k.

jan.frantisek@email.cz

Použité prameny:

Angelus „Der Engel der Herrn“ für Europa und die Welt und für alle Generationen

Kirche in Not 2008

Časopis Monitor 29.5.2008

BETLÉMSKÁ CESTA Z TŘEŠTĚ DO PRAHY

Toto je motto výstavy, která se uskutečňuje v Praze v Jindřišské věži. Tato věž je v majetku Pražského arcibiskupství a byla velmi pěkně opravena třešťskou firmou Podzimek a synové. A právě p. Josef Podzimek nabídl Spolku přátel betlémů, zda by nepostavili třešťský betlém v rámci vánoční výstavy a tím propagovali město Třešť a jeho betlémářství.

A tak přišel 11. listopad ráno, kdy byl před Schumpeterův dům přistaven nákladní vůz. Betlémáři začali nakládat patřičný materiál pro stavbu betléma. Auto se zaplnilo prkny, pařezy, kůrou, mechem a betlémy. Za dvě hodiny bylo plné a vydalo se směr Praha. Po příjezdu k věži nastala druhá fáze – vynosit materiál do 3. a 4. patra, kde se bude konat výstava. Už vlastní

skládání bylo pro „Pražáky“ překvapením, protože asi těžko kdo chápal, proč se do věže nosí velké množství pařezů, kůry, mechu a různého „harampádí“. Stavba velkého betléma (postavili manželé Marie a Metod Roháčkovi, Karel Brožek a Josef Novotný) byla neustále středem pozornosti návštěvníků a zejména cizinci valili oči s dotazy, co se zde staví. Betlém o velikosti 6 x 2,5m byl během dvou dnů postaven a také ve 4. patře byly instalovány tři menší betlémy (p. Bílého, p. Hamtáka a manželů Roháčkových). Doplněny byly velkoplošnými fotografiemi třeštských betlémářů a záběry jejich betlémů, které jsou zpřístupněny. Profesionální aranžéri zvýraznili vše vánoční výzdobou a vitrínami, kde se ukazuje vlastní průběh tvorby betlému. Tím výsledek celé akce nabyl velmi silného dojmu.

Vlastní výstava byla zahájena 18. 11. 2008, kde moderátor české televize p. Palovčík uvítal přítomné hosty - kardinála Mons. M. Vlka, papežského nuncia Mons. D. Causera, biskupa Mons. F. Radkovského, starostu a místostarostu města Třešť, pražské politiky a řadu hostů. Poté se ujal slova kardinál, který ve své překrásné řeči vystihl význam betlémářského poselství a doslova řekl: „*Tento způsob evangelizace je pro lidi často přijatelnější než naše sebelepší kázání.*“ Ve své řeči vyzval lidi k přátelství a úctě. Nezapomněl také pochválit třeštské betlémáře. Následovala krátká řeč starosty města s pozváním k návštěvě Třeště a jejích památek.

Poté dle scénáře měla být výstava zahájena. Ale to nevydržel papežský nuncius, který požádal o slovo, i když před tím jeho oči jen tékaly na betlém, protože českým řečníkům asi moc nerozuměl. Ve své krátké řeči, v čisté a rozvláčné angličtině, doslova v překladu řekl: „*Byl jsem v*

řadě zemí, ale nikde jsem se nesetkal s takovým poetickým zvýrazněním narození Krista. Vaše koledy, Rybova mše a betlémy dokáží prožít tyto slavnostní dny způsobem, který je velmi dojemný a lidi nutí přijímat Boží poselství s pokorou. Bud'

te hrdi na své tradice a na sebe a věrte.“ Dále řekl, že se u nás o betlémě nemluví, ale na betlém se kouká.

Za sebe mohu říci, že při této promluvě srdce zvýšilo frekvenci a duši proběhla opravdová hrdost, že i já jsem součástí této tradice a krásy.

- JN -

TŘEŠŤSKÝ BETLÉM V JINDŘIŠSKÉ VĚŽI

Třešťskému betlému se dostalo mimořádné „pocty“ – prezentace nádherného dokumentu zručnosti a umělecké dovednosti třešťských betlémářů, uskutečněné v prostorách Jindřišské věže v Praze.

Severně od novoměstského kostela svatého Jindřicha a sv. Kunhuty, založeného Karlem IV., přímo v ose ulice (pojmenované po kostelu), vypíná se jedna z nejpřednějších ozdob Nového Města pražského – Jindřišská věž, s historií sahající do 15. století, patřící mezi šperky stověžaté Prahy.

Nová věž ve věži Jindřišské, tak by se dal nazvat projekt, který firma Podzimek a synové realizovala v letech 2001 a 2002. Rekonstrukcí a především vestavbou samostatné konstrukce vznikly prostory ve 12 podlažích, které se využívají jako kavárny, restaurace, výstavní prostory až po vyhlídkové podlaží v nejvýše přístupném podlaží věže.

Asi před rokem, iniciativou pana Ing. Martina Podzimka, vznikla myšlenka uskutečnit „průhled“ do dílen třešťských betlémářů a prezentovat třešťský betlém. Tak postupně s podzimem tohoto roku vzniklo krásné dílo, které ve dvou podlažích věže /3. a 4. patře/ bude po dobu Adventu a Vánoc nabízet návštěvníkům to, co nabízí v daleko větší míře třešťští betlémáři v prostorách svých přístřeší.

V podvečer 18. listopadu se naplnily slavnostně vyzdobené prostory Jindřišské věže nadšenými obdivovateli a vedle zastupitelů města Třeště, spolu s betlémáři, kteří výstavu zrealizovali, přijali pozvání otec kardinál Miloslav Vlk, Mons. Diego Causero a plzeňský biskup Mons.

Fr. Radkovský, kteří přispěli k slavnostnímu rámci zahájení výstavy. Této nádherné události se pochopitelně zúčastnil i p. Ing. Josef Podzimek s chotí a syn Ing. Martin Podzimek. Dá se říci, že toto „hvězdné obsazení“ přispělo k mimořádné a především radostné atmosféře celé prezentace. V projevech otce kardinála, apoštolského nuncia, ale i třešťského starosty zazněla slova díků, uznání umělecké dovednosti a především vděčnosti při nevšedním nasazení a péči všech, Bohem obdarováných řezbářů. Pan kardinál mimo jiné děkoval za evangelizaci, která se prostřednictvím betlémů dostává celé široké veřejnosti a pan nuncius prozradil svůj neskrývaný obdiv nad nádherou betlémů a betlémářství vůbec.

Na závěr je třeba poděkovat všem betlémářům a těm, kteří se podíleli na instalaci betléma a celé expozice v Jindřišské věži, tedy pánům Metoději Roháčkovi, Novotnému a Brožkovi.

V těchto adventních dnech mají betlémáři napilno s přípravou a stavěním betlémů. Bohužel, mezi těmi betlémy, které budou ve vánočním čase obdivovat stovky či snad i tisíce návštěvníků, bude chybět jeden z nejkrásnějších, betlém pana Aloise Roháčka, kterému nemocná ruka nedovolí celou tu náročnou přípravu a stavění uskutečnit. Mysleme na něj a vzpomeňme s vděčností na dlouhé desítky let, kdy svým překrásným a především s láskou stavěným betlémem naplňoval radostí všechny, kteří přišli a viděli.

Požehnané Vánoce 2008 všem přeje

Jan Radkovský

TŘEŠŤSKÉ BETLÉMY POMÁHAJÍ I V PRAZE VYKOUZLIT VÁNOČNÍ ATMOSFÉRU

Ne nadarmo se Třešti přezdívá MĚSTO BETLÉMŮ. Dokazuje to i výstava s názvem Třešťské betlémy ručně dělané, kterou letos poprvé přivítala také Jindřišská věž v Praze zásluhou pana Josefa Podzimka. Výstava potrvá do 2. února příštího roku.

Další betlémy pocházejí přímo od jednotlivých rodin řezbářů. Dva betlémy jsou od pana Josefa Bílého, jeden od manželů Roháčkových a jeden od pana Evžena Hamtáka.

Muzeum Vysočiny Třebíč do letošního 33. ročníku mezinárodní výstavy betlémů „100 Presepí“ (jesliček) v Římě přihlásilo betlém pana Evžena Hamtáka z Třeště. Tento betlém má být v metropoli Itálie vystaven od 20.11. do 6.1. Věřím, že panu Hamtákovi blahopřejeme a přejeme mu

šťastné cestování se svým krásným dílem do světa. Všem našim uměleckým řezbářům patří náš nesmírný obdiv a srdečné díky za tu krásu, kterou svým dílem obohacují všední dny našeho života.

* * *

Vánoce, Vánoce přicházejí, tak ať jsou radostné!

Kéž Hvězda Betlémská nám ukazuje správný směr našich příštích dnů, naplněných vírou, nadějí i láskou a Božím požehnáním.

*To ze srdce přejí
manželé Hrbkovi*

U BETLÉMSKÉHO SUPA

Záře v horách za městem pohasla, ulice už halila tma a řádní lidé unaveni spali. A tak jste venku mohli potkat jen pár potácejících se opilců, kteří se trousili od Betlémského Supa. V hospodě blikala poslední čadivá lampička a hospodský nevrle mžoural ospalýma očima na jediný obsazený stůl. Ti dva jakoby se nemínili zvednout. Alespoň že z nich koukala slušná útrata. Sedí tu od setmění a vypili každý nejeden žejdlík vína. A tak si ospalý hospodský vzdychl a potácel se ke stolu, odkud už na něho zase kynuli.

Starší se chytal umaštěnými rukama za zmuchlaný turban a poučil z tlusté vrásčité tváře veliké tmavé oči s hlubokými váčky na svého druha. „No to se ví, že byli z daleka, ale i kdybys neviděl ty jejich přičmoudlý papule a rance a uprášený velbloudy, podle vyptávání muselo každému dojít, že vylezli z nějaký zatraceně daleký díry, kam až pověsti o našem dobrém vládcí nesahají...“ Mladší kumpán si hladil strniště na opálené tváři, oči mu pod turbanem nebylo vidět... Starší dopil

a nastavil kalíšek na dolítí. Jak to červeně zapěnílo, ustaraná tvář se mu rozjasnila, až se uchechtl: „Vlastně je to docela dobrej fór: Herodes vyvraždí celou svou rodinu, jenom aby se mu někdo neotřel o trůn,“ hospodský postavil džbánek na stůl před hosta a s dlaněmi na uších kvapil do zadní místnosti. S řečníkem to nehnulo: „A když už si meje ty svý krvavý pracky, objeví se v sídelním městě tři uprášení přičmoudlí podivíni a ptají se přímo jeho, kdeže se narodil nový král Židů!“ Tlouštík se už naplno rozchechtal: „A víš, co jim na to řekl Herodes? Ať ho najdou, že se mu prý potom přijde poklonit.“ Starší se chechtal, ruka svírající kalíšek se trásla a červené víno mu špláhalo na burnus.

Mladší se smál spolu s ním, bouchal rukou do hrubě ohlazené desky stolu. Pak si utřel oči a koutky úst.

Starší se zamyslel, a když promluvil, bylo znát, že chce svoji životní moudrost předat mladšímu: „Kdepak nový král. Kdo dneska potřebuje nového krále? Klid a pořádek na cestách. To je

to, co potřebujeme. Jistotu! Životní jistoty, rozumíš? Abys věděl, že když zaseješ, tak sklidiš, že když vyděláš, tak nakoupiš a když nakoupiš, tak prodáš a když prodáš, tak vyděláš a tak pořád dokola. Aby ses nemusel bát, že Ti spadne střecha na hlavu, nebo že ti zapálí sýpku nějakéj z těch přistěhovalejš lostrů, co se jich tu potlouká všude habaděj. To je pane to, co dnešní svět potřebuje. Král, ten hlavně nesmí vadit! Ať si doma dělá, co chce, ať si vraždí, kde chce, koho chce, jen když má slušnej člověk co do huby. Ale copak si dneska můžeš být něčím jistý? Lidi jsou dneska na sebe jako saně, jako cizí... Nikdo Ti dneska nepomůže, každej jen kouká, jak si sám nahrabat. Zadarmo Ti dneska nikdo nic nedá...“ Jak rozhazoval rukama, šťouchl dlaní do džbánu, který na stole zanechal hospodský, a to navrátilo řečníka od filozofie k realitě. Unaveným pohybem naplnil ze džbánu kalíšek a žíznivě se napil: „Ať nás Adonai požehná!“ Spodním pyskem olízl horní a pokračoval: „Ale dneska si nemůžeš být jist vůbec ničím! Já už kupříkladu po setmění nikomu neotvírám. Co můžeš vědět, kterej otrapa se ti vloudí do bytu? Tuhle, je to tak týden dva, u mě někdo tloukl. Šeřilo se a tak se ptám přes dveře, co je: A prý že na noc, že hledá nocleh a tak přišel do mého dvorce. Povídám, nemám místo. A on prý, že má ženu, že asi bude rodit. No to tak ještě, vezmeš si na noc dva tuláky a ráno budeš mít tři! Ale mě hlavně dopálilo, jak von na city, jak začal hrát: že prý ženu a že rodí. To přece každej ví, že s těhotnou ženskou se sedí doma, ne? Pořádnej slušnej člověk je doma, když rodí děti, no ne?“ V blikajícím světle lampičky bylo vidět, jak zbrunátněl: „Že jí není hanba, týhle lůze, takhle lstivě rušit pokojný občany. A na tohle bych já chtěl krále, tohle by měl král udělat: pořádek! Ale...“ Mávl tlustou rukou a zase se napil. „Poslal jsem na něj psa!“

„No, tak ten ho prohnal, co?“ Mladšímu zasvítily pod turbanem oči.

„Ale, mrcha!“ otráveně potřásl hlavou starší. „Vyzrazil se štěkotem jako levijátan, přiřítíl se k tomu chlapovi, ten couvl, za ním jsem uviděl stát osla a na něm seděla vona. Pes začal vrtět ocasem, kňučel a lísal se k těm tulákům! Chlap vzal osla za ohlávku a táhl ho ze dvora a pes šel vedle nich, ocas stažený, uši nazad, pokorně jako beránek, vyprovázal je ze dvora...“

„Chtěl se asi za Tebe omluvit, žes je tak vy-

hnal!“ popichoval mladší a blýskal zuby z šera.

Starý byl ale už slušně rozpálený: „Rozeřval jsem se jako tur, volal jsem psa k sobě, ale on se od nich nechtěl hnout! Až v bráně ta žena, co seděla na oslu, natáhla ruku a pohladila psa a poslala ho zpět. Okamžitě se otočil a šel ke mně. Dostal, co se do něj vešlo! Mrcha nevděčná: živíš to, ale aby to poslechlo, aby to mělo nějakou vděčnost, to ne.“

Mladší upil vína a povídá: „No to je ale divný, ne? Tvůj Trhan Tě přece vždycky na slovo poslechne...“

„Nevděk, nevděk všude! Jako ten starej prašivej Lazar, co líhá v bráně mého dvorce. Líhal tam, kam moje paměť sahá, a dostával šlichtu z votrub, co lijeme dobytku.“

„Vím, co je s ním?“

„Nesnáším, když se mi někdo protiví, když někdo nerespektuje můj názor!“ starší už zase rozhazoval rukama. „Jak jsem Ty dva vyprovázal, tak jak se ta žena naklonila z osla k psovi, tak jsem viděl, jak ztratila trochu balanc a div že nespadla z osla dolů – ten její šel vpředu, tak to neviděl, ale jak se málem sesula dolů, najednou vyskočil ze stínu starej Lazar, co tam věky líhal, a zachytil ji a pomohl jí zpět do sedla. Tak když jsem seřezal psa, tak jsem tou holí vyhnal ze dvora i jeho. Ať si jde ujídat jinam, ke mně už nepáchne, hnál jsem ho až do polí...“ Brunátný lalok se mu zatřásl pod řídkým vousem, pravice zdvižená jako při konečném soudním výroku.

Mladší se na něj upřeně díval:

„Ale, Kálebe, jak jí mohl zachytit, když starý Lazar skoro nevidí a měl jen jednu nohu!?! Proboha, Kálebe, to by byl zázrak!“

Starý Káleb se ještě jednou zhluboka napil, pak zavrtěl hlavou v pomačkaném turbanu a mumlal tak srozumitelně, jak mu víno ještě dovolilo: „Hnal jsem Lazara do polí, upaloval, co mu nohy stačily. Že dřív neviděl? Že míval jen jednu nohu? Vypadalo to tak, ale kdepak, dneska už nemůžeš věřit nikomu, hochu. Nikomu!“

Ulice zahalila tma a řádní lidé unaveni spali, pokud se zrovna nepotáceli od Betlémského Supa. Bylo chladno a nad Betlémem zářila na jasném nebi veliká hvězda.

Jan

LISTOPADOVÉ ZAMYŠLENÍ

V minulém měsíci jsme měli Slavnost Všech svatých a Vzpomínku na všechny zemřelé. Přicházeli jsme k hrobům našich drahých a všech přátel, kteří nás předešli na cestě k setkání s naším Pánem, který posoudí náš život při posledním soudu. Přicházeli jsme poděkovat a provázeli modlitbou za vše, co nám darovali, a zavzpomínat na náš život s nimi, který nám Všemohoucí daroval.

Také jsme možná viděli hroby, které nikdo nenavštěvuje, ať již z důvodu, že nejbližší již také nežijí, anebo necítí nějakou úctu a vděk tak konat. Co je však nepochopitelné, to je vztah těch, kteří to konat mohou.

Mezilidské vztahy jsou čím dál horší a je tomu skutečně tak. Jeden pro druhého nemá čas, a když ho má, tak není ochoten druhému jej věnovat. Často slyšíme, že lidé nechodí navštěvovat své nejbližší v nemocnicích, v domovech důchodců či pečovatelských domech a oni marně čekají. Když se tak stane, tak v nejlepším alespoň pro část důchodu. Je to smutné. Cožpak si neuvědomují, že i oni budou také jednou staří a potěší je každá návštěva, povzbuzení či pohlazení? Vždyť každému to mládí uteče, nejlépe to vidíme, jak uteče jeden rok. Nedávno jsme vstoupili do nového liturgického roku a již je čas adventu a zanedlouho Vánoce.

Jistě není vše tak špatné a jsou i velmi krásné vztahy k bližním. Ale je jich čím dál méně. Rozhoduje především tržní hospodářství, které nutí lidi k honbě za penězi, za kariérou, tím také k bezohlednosti a tvrdosti. Podnikatelé pracují 10 – 12 hodin denně (vidím to v rodině), i o nedělích a svátcích. Není čas na odpočinek a rodinu a děti. Dětem se pak dají nějaké peníze, aby bylo

čisté svědomí. Děti pak tráví čas s penězi v hernách, drogách, partách.

Krátce po slavnosti a vzpomínce jsem slyšel na regionální stanici Českého rozhlasu Vysočina, že došlo v těchto dnech na třebíčském hřbitově ke ztrátě několika desítek urn i s ostatky zesnulých! Jaký to byl asi moment pro blízké? Mají tací lidé (smí se tak ještě nazývat?) ještě svědomí či cit? Vždyť i rodiny nepřijdou vyzvednout urny zesnulých, obřady se konají bez účasti rodiny atd.

Pamatujme proto v době, kdy vrcholí advent a přijde doba vánočních svátků, modlitbou na ty, kteří páchají takové zlo, aby se napravili.

Milostiplné svátky Narození Spasitele přejí jak redakci, tak i všem čtenářům Věžníku.

- KP -

P. S.: Zároveň s šéfredaktorem Vládou Hynkem vyzývám všechny čtenáře, aby nebyli lhostejní k jeho výzvě a přispěli třeba jen krátkým článkem do Věžníku. Byla by velká škoda, kdyby nemohl nadále vycházet!

PROSBA ZA DOMOV A RODINU

Venite adoremus

Bože, Otče náš,

buď s námi v našem domově dnes i po všechny dny. Pomáhej nám, když budeme unaveni, abychom mírnili svou povahu a mysleli jeden na druhého.

Dej, abychom se milovali, byli k sobě trpěliví a navzájem si odpouštěli, jako věříme, že i nám bylo odpuštěno, tak aby v našem domově vládl zákon lásky.

Pro Ježíše Krista, našeho Pána.

*Předává všem
O. Hrbková*

POZDRAV

Zúčastnil jsem se pohřbu zesnulého kněze Bohuslava Brabce. Narodil se na Závisti. Je to obec, která patřila do farnosti Netín. Zemřelý kněz byl spolubratrem mého bratra Františka.

Kněze většinou pochovává biskup. Při pohřbu kněze Bohuslava jsme se dozvěděli, že náš pan biskup je nemocen a tak při příchodu kněží, kteří přišli doprovodit zesnulého kněze Bohuslava na poslední cestě zde na zemi, se náhle objevil světicí biskup Pavel Posád z Českých Budějovic. Vysvětlil, jak se toto přihodilo, že zesnulého doprovází na poslední cestě. Při té příležitosti v promluvě vzpomenu, když byl děkanem v Telči Bohuslav Brabec, on působil právě v té době v Třešti.

Po skončení celého obřadu a uložení do hrobu odcházel mezi věřící. Měl jsem tu možnost promluvit několik slov s otcem biskupem, rád vzpomíná na Třešť a všechny vás srdečně pozdravuje.

Má velmi dobrou paměť, protože při setkání s ním o pouti v Žarošicích před dvěma roky, kde byl hlavním celebrantem, stačil jen pohled a věděli jsme oba, kam patříme. Jistě, že na nás při svých modlitbách pamatuje. A tak si říkám, čím více věřících lidí poznává nejenom on, ale každý kněz, tím víc mu přibývá oveček, za které přináší oběť. Také my se máme často modlit za nová kněžská a řeholní povolání.

Vzpomněl jsem si, že jednou, když jsem

se modlil růženec v kostele, po skončení jsem se modlil modlitbu za kněze, kterou jsem se naučil v Lavičkách. Tuto modlitbu se modlí, pokud vím, nejenom tam, ale po celém velkomeziříčském děkanství a možná i jinde. Náš pan farář mi řekl, abych tuto modlitbu napsal do Věžníku. Využívám toho při této příležitosti.

Modlitba

Pane Ježíši, prosíme Tebe, abys rozmnožil počet svatých kněží. Dej jim sílu Své milosti, lásku Svého srdce. Posiluj je radostí v práci, trpělivostí v utrpení. Žehnej jejich slovům v kostele, ve škole, ve zpovědnici a u lůžek nemocných. Uchovej je pokušení zlého ducha, úkladu nesvědomitých lidí a všech příležitostí ke hříchu. Nám pak dej, abychom při nich věrně stáli, podporovali je svým zbožným a křesťanským životem. Pane Ježíši, vyslyš naše prosby! Královno kněží, oroduj za ně!

Jako dodatek ...

Kdo z vás se modlí Živý růženec, může tento desátek vždy obětovat na nějaký úmysl. Je možné právě tento desátek obětovat na úmysl za kněze. To je jenom na vás, kněze potřebujeme.

Josef Vrátil

DUCHOVNÍ CVIČENÍ NA VELEHRADĚ

Již od jara jsem uvažoval o tom, že se chci v letošním roce zúčastnit některých exercicií (duchovní cvičení) na Velehradě. Prostě jsem to již potřeboval (již jsem zde byl potřetí). Stále jsem to odkládal pro můj zdravotní stav, až jsem koncem srpna navštívil pana faráře s tímto rozhodnutím. On mi ochotně vyhledal na internetu druh duchovního cvičení, termín a autobusové

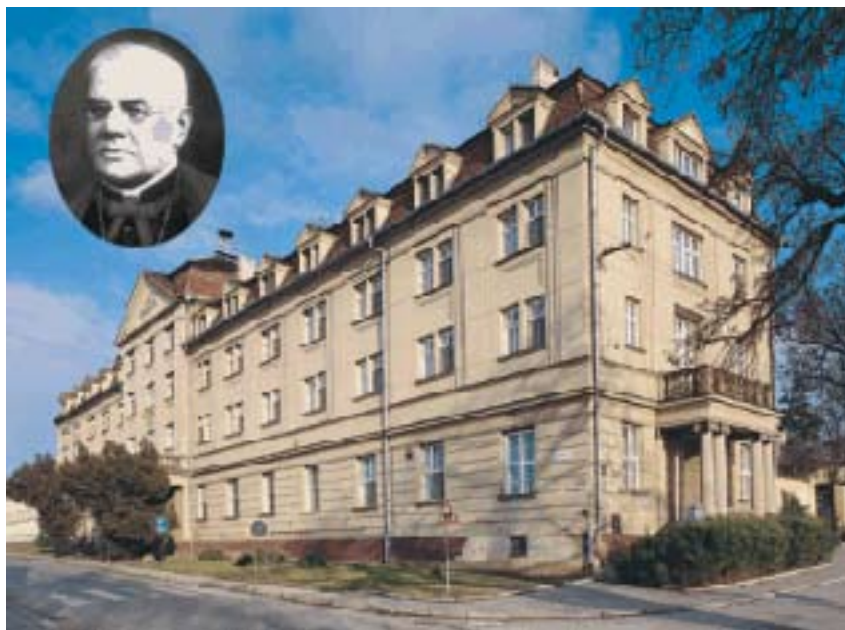
spojení. V září jsem odeslal přihlášku pro akolyty a pastorační pracovníky na exercicie ve dnech 28. – 30. listopadu, tedy pátek – neděle. Udělal jsem dobře, protože exercicie vedl pomocný biskup olomoucký Mons. Josef Hrdlička. A byl to opravdu duchovní zážitek. Sešlo se nás 68 z celé republiky, od Plzně až po východní Slovensko – a to Michalovce. V pátek v podvečer byla mše sva-

tá v bazilice, kterou vedl místní kněz. Večer pak, ve 20.00 hod., první přednáška v kapli poutního a exercičního domu. Přednášek bylo celkem pět, trvaly hodinu a čtvrt až hodinu a půl a všechny vedl otec biskup. V sobotu a 1. adventní neděli celebroidal rovněž Mons. Hrdlička. V sobotu od 13.00 hod. do 15.00 hod. byla svátost smíření a bylo 5 zpovědníků včetně otce biskupa, od 17.00 hod. do 18.00 hod. adorace a v 19.30 hod až 21.30 hod. kolokvium (rozhovor) s otcem biskupem. Takže program hodnotný a náročný, ale o to více obohacující. Od pana faráře jsem vyřídil pozdrav otci biskupovi, který mu přednášel v semináři v Olomouci, a také od P. Jaroslava Růžičky, s kterým byl jako bohoslovec v semináři v Litoměřicích (je to ten, který každoročně tráví dovolenou v Třešti). Pozdravy jsem chtěl tlumočit otci biskupovi, když jsem jej potkal před jeho pokojem, on mě však pozval do pokoje a velmi jej pozdravy potěšily. Zajímal se, kde je Třešť, a když jsem mu řekl, že u Jihlavy, ihned řekl: „Už vím, Moravská Sibiř, že? V Jihlavě a v Telči už byl, ale v Třešti ne. Na závěr mi udělil své požehnání.

A teď se s Vámi podělím o to, o čem přednášky byly a co nám daly. Řekl, že služba akolyty a lektora (četba) je opravdovým povoláním i závazkem. Na obě služby má být člověk soustředěný a to plně, protože je prostředníkem mezi Bohem a Božím lidem. Četba lektora má být procítěná a prožitá, vždyť čte opravdu Boží slovo, které promlouvá k věřícím. Má být několikrát přečteno, aby takzvaně vniklo pod kůži a aby lektor opravdu věděl, co čte a ne jen odříkal. Dal nám otec biskup za příklad zesnulého herce Lukavského, opravdového mistra slova, že když byl v Olomouci vyzván k četbě, tak prohlásil, že na to potřebuje alespoň 30 minut na přípravu a tak se také stalo. A když pak četl, tak každé slovo byla perla.

Doba adventní má být dobou naší plné soustředěnosti a obrácení křesťanského života, ale také velké radosti, vždyť očekáváme příchod Božího Syna k nám nyní a jednou i na konci světa.

Doba má být provázena modlitbou posvátného růžence – tajemstvím radostným, stavěním betlémů, v kterých vidíme v jednotlivých postavách, že všichni jsme si před Bohem rovni. Jak bohatí tak chudí, jak mladí tak staří, všechny rasy, neboť nás všechny Pán povolal. I když nás obklopuje konzumní způsob života, tak přesto betlém oslovuje i dnes nevěřící. Kupříkladu živé betlémy, Betlémské světlo, které si odnášejí do svých domovů, stavění vánočních stromů na náměstích obcí i měst. Strom je totiž život v ráji, takovým stromem života je Panna Maria, která nám darovala Božího Syna. Adventní doba má být pro-

vázána modlitbou celé rodiny, do které se mají zapojit i děti, aby věděly, že také ony mají své poslání, a pak je rodina naplněna skutečnou radostí křesťanů. Na výmluvu, že na to dnes není čas, je jednoduše jedna odpověď: vypneme kupříkladu večer televizi. Advent a doba vánoční je provázena svátostí smíření, ke které máme přistupovat zodpovědně. Doporučován nám byl jiný způsob projevení lítosti a zpovědního zrcadla, než jsme z kancionálu zvyklí. Kupříkladu, že si několikrát přečteme osmero blahoslavenství v horském kázání Pána Ježíše (Mt 5,3-13), a to nám ukáže jiný a hlubší pohled na náš život v tomto světě. V čem chybují, čeho se mi nedostává, co mám změnit a jak také dále pokračovat. Tím se zahledíme daleko více do Pána Ježíše, protože v té chvíli budeme tváří v tvář jeho Božství, se svými chybami, pády

a nedokonalostí. Od Pána přijímáme, ale máme také vracet a nezapomínat děkovat za vše. Pan-
na Maria byla první bytostí, která přijímala Pána
Ježíše svým souhlasem při Zvěstování, ale také
první předávala Tělo Ježíše lidstvu v Betlémě.
Svátostí smíření se hříšník po odpuštění vrací do
milující náruče Boží.

Rodina je malá církev, proto se v této
době má sejít u stolu alespoň na chvíli ke společ-
né modlitbě i s dětmi. Děti tak postupně vnikají
do tajů modlitby a ta je pak postupně a přirozeně
provází jejich životem. Rodina, která se modlí a
zpívá, nemůže zaniknout.

Mnozí nevěřící se domnívají, že nemáme
svobodu v životě (samé příkazy a zákazy). Na-
opak! Pán nám důvěřuje a dává nám plnou svobo-
du, ale také záleží na nás, zda této svobody vyu-
žijeme či zneužijeme. Mějme na paměti, že nás
nevěřící sledují, jakým životem žijeme a jak si
počináme. My můžeme dát to nejlepší svědectví,
jak žijí křesťané, a to je velmi zavazující. Křesťan
má vyzařovat radost, pokoj a naději a tu pak roz-
dávat druhým. Zdarma jsme dostali, zdarma roz-
dávejme svému okolí a všude, kde jsme, vždyť
k tomu jsme povoláni, a to každý z nás ve všech
oblastech života: do škol, zaměstnání i politiky.
Naše společnost je nemocná a tolik to potřebuje!
Nadáváním nic nevyřešíme, naopak, ještě tento

stav prohloubíme a zhoršíme. Čtěme Písmo sva-
té, rozjímejme a ono nám nejlépe ukáže, co máme
konat a jak.

O 1. neděli adventní jsme slyšeli slova
svatého evangelia podle Marka. Ježíš řekl svým
učedníkům: „*Dejte si pozor, bděte, protože neví-
te, kdy přijde poslední den. Bděte tedy, protože
nevíte, kdy přijde Pán domu, zda-li navečer, nebo
o půlnoci, nebo za kuropění, nebo ráno, aby vás,
až znenadání přijde, nezastihl, jak spíte. Bděte!*“
A tato slova jsem si uvědomil při zpáteční cestě
autobusem z Uherského Hradiště do Brna. Zažil
jsem dramatickou chvíli u Slavkova u Brna, kdy
jeden mladý cestující během jízdy několikrát zvo-
lal: „*Pane řidiči, okamžitě zastavte, jinak volám
policii!*“ Řidič si vůbec neuvědomil, že dvakrát
vjel do protisměru. Byl totiž v mikrospánku, a co
chybělo, abychom se střetli čelně kupříkladu s
nákladním autem a došlo by k tragédii. Skutečně
nevíme, kdy nás Pán povolá a za jakých okolnos-
tí. Všichni andělé stáli při nás v tom okamžiku.
Po 5 minutovém zastavení již řidič plynule dojel
do Brna.

Děkuji Pánu, že jsem se tohoto duchovní-
ho cvičení mohl zúčastnit a že to mou víru pro-
hloubilo a upevnilo.

- KP -

POSTŘEHY Z DIECÉZNÍHO SETKÁNÍ KATECHETŮ

KTERÉ SE KONALO DNE 18.10.2008 V AULE BISKUPSKÉHO GYMNÁZIA V BRNĚ

Chceme se s vámi podělit o dojmy a po-
znatky, které na tomto setkání zazněly. Jednotli-
vé přednášky byly zaměřeny k Roku sv. Pavla, na
téma: Svatý Pavel a my.

Již první přednášející, P. ThLic. Martin
Sedloň představil sv. Pavla jako vzor prožívané
víry a křesťanské identity. Jeho život s Pánem je
prakticky žité evangelium. „*Nežiji už já, ale žije*

ve mně Kristus.“ (Gal 2, 20)

Také my si potřebujeme odpovědět na zdán-
livě jednoduché otázky: „*Kdo jsem, proč tu jsem,
kdo jsem pro druhé?*“ Najít smysl života, své mís-
to na zemi; to znamená zakoušet svoji hlavní, tedy
křesťanskou identitu, která je klíčová a přetrvává
změny.

Otec Martin vzpomenu vlastní zkušenost

při křtu dítěte, kdy položil otázku: „*Proč křtíme toto dítě?*“ Při pohledu na přítomné pak pronesl tuto odpověď: „*Aby bylo toto dítě schopno milovat tou láskou, jako miluje Ježíš Kristus.*“ Byli jsme tedy při křtu sv. obdarováni nadpřirozenou láskou, Božím synovstvím, Kristovou identitou (jsem Boží syn, dcera). Tato skutečnost určuje naše myšlení, jednání a bytí. Ve svém životě potřebujeme zažít skutečnou proměnu: „*Bůh mě získal, mám věčnou hodnotu.*“ Tak přijímám i druhé, třeba pochybující, možná i nevědoucí.

Veškerá podstata vyučování má být tedy zaměřena na lásku. Katecheta má být mimo jiné také odborníkem na lásku.

Další přednášející, Doc. Dr. Ludvík Dřímál, Th.D. ukázal sv. Pavla jako hlasatele evangelia, apoštola národů, katechetu dospělých lidí. (Lydie je první evropská křesťanka na základě hlásání sv. Pavla.)

Sv. Pavel tedy v první etapě svého působení vystupuje jako hlasatel evangelia, na základě jehož přijetí zakládá křesťanské obce. Svým sedmi křesťanským obcím pak píše listy, kde katecheticky působí na formaci křesťanů, povzbuzuje a doprovází je na cestě víry.

Přednášející se zaměřil na Pavlův list Římanům, který vznikl v době ukončení první etapy Pavlova působení (polovina 50. let 1. st.) v souvislosti s jeho misijními plány do Španělska (Hispanie). Římská křesťanská obec již přijala evangelium, žila odděleně od židovské synagogy. Byla v ní však významná skupina křesťanů, věrných židovskému způsobu života. Sv. Pavel jim proto nově představuje pravdy víry a vede je k jejich hlubšímu porozumění, přijetí.

Sv. Pavel tak vyvedl církev za hranice židovství. Nenutí křesťany obrácené z pohanství k zachování Zákona, ale přímo představuje zákon nový, Kristův zákon lásky. Učí, že i pohané mají obsah zákona ve svém srdci. List Římanům obsahuje syntézu celého Pavlova učení a jeho morálně – etických důsledků. Oslovuje náš současný život.

V přednášce byla zdůrazněna důležitost katecheze pro obnovu farnosti, nezbytnost rodinné katecheze (dítě přejímá postoj svých rodičů, potřebuje jejich příklad). Dále byla podtržena důležitost modlitby jako postoje pro Boží jednání (aby otevřením se Duchu svatému Bůh ovlivnil a

proměnil člověka), připomenuta modlitba chval a díky, vytrvalost a důvěra v modlitbě.

Pro naše poučení byly v přednášce zdůrazněny následující kapitoly:

- Ř 1-11 Vystihují vztah Boha k člověku.
- Ř 12-15, 13 Popisují jednání člověka jako odpověď Bohu.
- Ř 11, 25-16 Osvětlují přijetí křesťanského tajemství vírou (tajemství nelze naučit, ale je možné do něho uvádět). Křesťanské tajemství působí ve slově člověka.

Krásné téma plné naděje poskytuje 8. kapitola listu Římanům. „*Bůh mě vysvobodil ze hříchu, jsem slabým, ale vzácným člověkem. Vykoupení je dar, který jsem odkázán v pokoře přijmout.*“

Závěrem setkání byly předneseny inspirace, nápady a praktické zkušenosti dalších přednášejících kněží a katechetů. Setkání bylo ukončeno mší svatou, kterou celebroidal otec biskup Vojtěch Cikrle.

Děkujeme za společně prožitý den a hlavně za velký Boží dar, kterým je sv. Pavel pro církev.

Marie Paulasová

ZE ŽIVOTA FARNOSTI

Z VODY A DUCHA SVATÉHO
SE NARODILI :

Třešť: Amálie Marie Straková
Tomáš Jiří Gregor

V NADĚJI SPOLEČENSTVÍ
BOŽÍHO LIDU
SE S NÁMI ROZLOUČILI:

Kostelec: Josef Čáp
Josef Adam
Růžená: Marie Sedláčková

CHVÁLA „PÁTKŮM“

Milí farníci, neodolala jsem nabídce napsat pár řádků o pátečním setkávání dětí na faře.

V dobrém úmyslu dopřát svým dětem stejnou zkušenost života ve farním společenství jakou mám já sama, jsem začala se svými dcerami odcházet na tato setkání.

Poprvé jsme vše zvládly k celkové spokojenosti mé i mých dětí. Ale již následující pátek jsem byla vystavena tvrdému odporu naší starší dcery. Odcházely jsme s jejím velmi nespokojeným výrazem a prohlášeními: „*Já nikam nejdu, mě nějaká fara vůbec nezajímá, já budu doma s dědou, chci si hrát s Pitrysem (náš králik) a se slepice-ma!*“ Argumenty, že tam bude ten či onen, nebo že děvčata mají URČITĚ připravenou nějakou super hru, vůbec nezabíraly. O navazující mši jsem se raději vůbec nezmiňovala, protože to už by mohlo její vzdorování hraničit s nějakým tím hříškem z oblasti úcty k nám i Bohu samotnému. Celou cestu se mnou nemluvila a já se jen pokoušela, jak to jen moje roztěkanost dovolovala, prosit Boha o pomoc s tím, že u něho přeci není nic nemožného a takový „malý“ zázrak, že by se opravdu hodil.

A ono se to opravdu stalo! V okamžiku, kdy jsme otevřely dveře fary, jako by vedle mne stálo úplně jiné stvoření. Kopla boty do kouta a s povzbuzováním „no tak, mami, dělej“, se hnala mezi ostatní děti. Po celou dobu programu jsem viděla obě své děti spokojené a Ema byla jako ryba ve vodě. Na mši odcházela s ostatními dětmi s naprostou samozřejmostí a v průběhu bohoslužby mi občas zamávala a vrhala na mne své spokojené úsměvy.

Domů děvčata odcházela s rozzářenýma očima a plné dojmů. Taťku pak zahrnuly vyprávěním, jaké hrály hry, kdo tam byl, kterého světce při mši viděly a co všechno se o něm dozvěděly. Mohu říct, že modlitba zabrala. Mohla zabrat. Animátoři měli připravený program, naše holky byly přivítány, jako by tam patřily, do hry je ostatní děti přijaly s až zarážející samozřejmostí a na mši už šly se svýma (jak říká Ema) kámošema.

Nemohu říct, že bychom následující pátky odcházely na faru v méně vypjaté atmosféře, ale má modlitba cestou už není prosba o zázrak pro

mě a mé dítě, ale modlitbou za ony „Pátky“, kteří na faru přijdou a věnují dětem svoji energii (a té je někdy zapotřebí vrchovatě), svůj čas a hlavně svoji přítomnost. Dále pak za děti, které tam přijdou, aby byly ochotny přibrat mezi sebe další nové „kámoše“.

A cesta domů? No, na dětech pozoruji, že místo očí jim září jinak v takovou dobu nevídaná světélka signalizující naprostou spokojenost, to je ten důvod, který mi dodává síly do toho jít další týden znovu.

Eva Š.

OPAKOVÁNÍ ...

Opakování, říká se, je matka moudrosti. Mnoho se mluví o výchově dětí i školní mládeže, ale také víme, že slova zní, ale příklady táhnou...

Ve vánoční době jsem z rádia Vatikán slyšela zkušenost kněze, který hovořil na téma napomínání – napodobování. Radil a věděl, že více ve výchově pomáhá napodobování rodičů, zvláště maminčino, jak v dobrém, tak ve špatném. Ano, nikoliv stále napomínat, ale jít příkladem. Rodiče mají být od dětství dobrými vzory v chování, těmi prvními, i když později děti hledají jiné. Je nutné, aby měly dobrý základ. Ve všem konání je nutná příprava (jak jsem ve Věžníku již psala) – z mých zkušeností, zvláště o nedělích při slavení bohoslužeb. Vždy děti již věděly, že se blíží neděle – to byla očista tělesná – a sdělovaly jsme si, jaký bude svátek, aby se těšily na setkání s Pánem Ježíšem, přáteli, kamarády. Aby věděly, že kostel je místo posvátné a připomínaly jsme si úkony při mši sv. – kdy se bude zpívat, kdy se ztiší, kdy bude zvonění, sv. přijímání, také byly pozorné k Slovu Božímu.

Kéž by semínka víry, která rodiče dětem zprostředkují vzory, zapustila dobré kořínky a nadále vzrůstala s pomocí Boží, přímluvami Panny Marie, všem, kdo se k Ní utíkají, aby se přimlouvala ve všech zkouškách života u svého Syna.

Lidmila Vokřínková

VZPOMÍNKA

Dny adventu kéž jsou poklidné. A zvláště dětem očekávané požehnané Vánoce přeje všem paní Růžena Nejedlá, která vzpomíná na rodné město pod Špičákem. Žije nedaleko Brna v Adamově, který má zajímavou historickou památku. V kostele sv. Barbory je umístěn Světelský oltář – unikátní dřevorezba. Tím, že kostelu chybí věž, do dálky působí jako kaple. Ta je nahrazena dvěma výklenky nad hlavním portálem, kde jsou umístěny dva zvony. Kostel spolu s farou nechal postavit majitel tehdejších adamovských hamrů, kníže Alois z Liechtensteinu. Základní kámen tohoto kostela byl položen o Velikonocích roku 1855. Během dvou let byl postaven a 4. prosince, o svátku sv. Barbory, vysvěcen a předán věřícím. Nejcennější památkou adamovského kostela je vedlejší oltář Nanebevzetí Panny Marie, zvaný Světelský oltář. Je to torzo mohutného řezbářského díla pozdní gotiky z počátku 16. století. Tento oltář se řadí k jedinečným výtvarným dílům pozdní gotiky. Cesta oltáře do Adamova byla spletitá, ale jisté je, že kníže Liechtenstein daroval tuto řezbu jako oltář do nového kostela (r. 1857). Díky farníkům je kostel nově opraven, pečlivě udržován a též hojně navštěvován, je dodnes chloubou města a jeho historickou památkou. Jsme zvaní!

Díky Věžníku ví, jak žije naše farnost, děkuje redakci za tvorbu časopisu a hodnotí, že přispívá hlavně k výchově mládeže, již obohacuje volný čas. I když je na naší planetě Zemi mnoho zla, oslovuje mládež, posiluje duši člověka a jeho víru. Přeje, aby se dílo dařilo.

Vrací se vzpomínkami, její srdce je stále plné lásky k domovině a jejímu okolí. Tam se narodila, prožila celé dětství, mládí. Rodiče již dávno odešli, i dobří sousedé, kamarádi, spolužáci. Pokud zdraví dovolovalo, přijížděla s manželem navštívit známá místa, kostely, nejstarší historickou památku – kostel sv. Martina, kde byla v roce 1933 pokřtěna, i dcera roku 1955. Byla s námi pamětníky v těžké době války, kdy byl pro potřeby Německé říše vzat z věže kostela sv. Martina zvon, stála pak s námi i po válce, když se svítil nový zvon. Při návštěvách poslouchala s dojetím jeho každodenní vyzvánění.

I když se časy mění, přeje všem život v míru, pokoji a Boží lásce, v pevném požehnaném zdraví, v každých chvílích spojení v modlitbách. My též vyprošujeme vše dobré i těm, jež vzpomínají, a celé rodině též uzdravení manžela. Opětujeme zimní pozdravy.

Lidmila Vokřínková

PODZIMNÍ SETKÁNÍ MLÁDEŽE V LUKÁCH NAD JIHLAVOU

Tento rok se jako každý jiný rok konalo setkání mládeže v Lukách nad Jihlavou. Ale diskotéku, která byla vždycky součástí, nahradil Večer deskových her. A myslím, že to vůbec není špatné. Ale k tomu později.

Akce totiž začala už dřív – v 16.00 – přednáškou kaplana rychlého nasazení Martina Vařeky. Vyprávěl nám o své misi v Afghánistánu, o vojácích, o tamní přírodě a lidech. Přednáška to byla hodně zajímavá, a přestože bych vám o ní chtěla napsat víc, nemůžu, protože nevím, co by se o ní dalo napsat. To musíte slyšet. Nevím, jak ostatním, ale mně se rozhodně moc líbila. Když už jsem narazila na ostatní, tak těch ostatních tam moc nebylo... Tak čtyřicet, padesát... Nebo třeba jen třicet? Nevím. Určitě by ale nebylo špatné, kdyby se nás tam příště objevilo víc. Naštěstí pak aspoň na mši přišlo několik místních a kostel nepůsobil tak moc prázdně. O animaci mše se postarala děcka ze Zhoře, o hudební doprovod schola Lustr.

Večeru deskových her, který začal po mši, jsem se docela dost bála. Bylo to něco nového a nikdo nevěděl, jak to zúčastnění přijmou. A přijali to skvěle. Taky bylo proč.

My z Třeště jsme odjízďeli dřív, a tak jsem si stihla zahrát jen jednu hru, několikrát. Byla totiž vážně dobrá, dokonce jsem kvůli ní odolala i Kašpárkovu hrobečku (o téhle hře nevím vůbec nic, jen to, že se při ní pojídají rakvičky se šlehačkou a věnečky – to stačí), a to je co říct – přemyslím o tom, že bych si ji měla koupit. Myslím, že se jmenovala Poirot. Museli jsme najít vraha, kterým klidně mohla být naše figurka. Her bylo na výběr spoustu, od Člověče, nezlob se! po Osadníky z Katanu. Kromě nich jsme si mohli za menší obnos peněz koupit i malé občerstvení nebo velký párek. To taky určitou měrou přispělo k dobrému průběhu večera. A že to byl dobrý večer!

Já jsem s touto změnou spokojená a doufám, že už se na ní nic měnit nebude, těším se na příští rok, třeba si Kašpárkův hrobeček zahraju.

Magda K.

TAKÉ JSTE SI HO VŠIMLI?

Nebudeme si nic nalhávat... Pravda je taková, že televizor je již takřka základním vybavením domácnosti, bez něhož bychom si ten náš obývací pokoj už asi neuměli představit. Pro mnohé je televizor symbolem „žrouta času“, pro jiné „relaxačním prostředkem“, někdo jej užívá ke vzdělávání atd.

Už na začátku jsem konstatovala, že si nebudeme nic nalhávat. Jděme tedy k věci. Téměř každý večer nám televize nabízí nějaký seriál. Je pouze na nás, zda si jej vybereme a pak jej sledujeme, či naopak řekneme ne a seriál oželíme. Je dobré si vybrat a nesledovat bezhlavě vše... Někdy se jedná o tzv. nekonečné seriály, které, dle mého názoru, po čase jaksi ztrácí „šťávu“, jindy jde o nové řady a pokračování již před časem úspěšných seriálů. A u tohoto typu se chvíli zastavím.

Fenomén Nemocnice na kraji města asi nemusím nijak komentovat. Z vyprávění vím, že když byl tento legendární seriál poprvé vysílán v 70. letech minulého století, bývaly prý ve večerním vysílacím čase ulice liduprázdné a všichni usedali, aby sledovali oblíbené hrdiny. Byla jsem tehdy ještě malé dítě, ale další opakování si již pamatuji (alespoň tak nějak v podvědomí to mám, to asi z toho, jak jsme poslouchali za přivřenými dveřmi...)).

Seriál se dočkal mnoha dalších repríz a dokonce i nových řad. Druhá řada si dala podtitul „po dvaceti letech“ a myslím, že asi nikoho neohromila. Budu mluvit ale raději za sebe... Příběhy mi přišly divácky nezajímavé a postavy po dvaceti letech skoro komické... Ale to je čistě můj názor.

Letos v letních měsících nás Česká televize upozorňovala na nové osudy oblíbených hrdinů, jež budeme mít možnost od září sledovat. Re-

klamu, která nás na nové díly upozorňovala, jsem sledovala jaksi skepticky, ale musím konstatovat, že mne třetí řada překvapila. Seriál není plný prázdných dialogů a nic neříkajících zápletek, což se často stává. Ale hlavně mne překvapila jednou – v dnešní době – výjimečností. **TAKÉ JSTE SI HO VŠIMLI? KOHO?**

Jmenuje se Vít Krásný, lékař – anesteziolog! Konečně došlo na příkladné křesťany a divácká veřejnost se seznámí s člověkem, který ostatní odzbrojuje svou pokorou, snahou naslouchat, pomáhat, překvapuje vstřícností, zásadovostí. Aby nedošlo k mýlce! Není to žádný „otloukánek“, jak by se mohlo zdát, umí se také ozvat. Je to člověk příkladný, mnohým ovšem leží v žaludku právě pro svou křesťanskou životní filozofii. Slychá spoustu peprných poznámek na svůj způsob života

a mnozí se pozastavují nad jeho lpěním na desateru, když se přece píše 21. století!

Musím uznat, že mne scénářistka seriálu opravdu překvapila. Takové postavy se přece už dávno „nenosí“! Zvlášť v době, kdy je těžké zůstat pevně stát na svých životních principech, v době, kdy jde především o kariéru, o ambice, o příjemný způsob života, v době, kdy i Ti, kterým byly křesťanské zásady vštěpovány od dětství, neustojí tlak světa a v leccem si „uleví“. Tenhle lékař mnohé křesťany zahanbuje a možná dovádí i k jakémusi zpytování svědomí, zda i já jsem pro své okolí pravým reprezentantem Kristova učení.

Tak téhle postavě opravdu držím palce, aby nás, křesťany, „očistila“ a i trochu „pozvedla“ v očích tohoto světa. A hlavně doufám, že vydrží i v posledních dvou dílech, které jsou v době, kdy píše tento článek, před námi.

- KZ -

HERODES VELIKÝ (ASI 73 – 4 PŘ.N.L.)

Herodes pocházel z Idumejské rodiny, která byla násilně obrácená na judaismus. Protože byl položidem, tak jím většina Židů pohrdala. Herodes tím psychicky trpěl celý život.

Už za života svého otce Antipatera byl Herodes všeobecně známý, neboť zastával úřad místodržícího Galileje. Zde tvrdě zasahoval proti odpůrcům a neštítel se vražd. Díky úplatkům a zastrašování soudců byl nedotknutelný. Sňatkem s Mariammé se přizemnil do královské rodiny Hasmoneovců.

V roce 40 před Kristem cestoval do Říma, kde ho senát jmenoval loutkovým panovníkem. Vrátil se do Jeruzaléma v čele římské armády (30 000 pěšáků, 6 000 jezdců) a nastolil krutovládu. Avšak jeho největším nepřítelem byl bratr jeho manželky Aristobulos. Byl legitimní dědic trůnu a měl podporu u Židů. Když Hasmoneovci pochopili, že Aristobulos nemá šanci na trůn, tak ho bez vědomí Heroda protlačili na místo velekněze. Jakmile se to Herodes dozvěděl, nechal ho utopit v bazénu. Následně dal vyvraždit rod Hasmoneovců. A stal se neomezeným vládcem Judeje.

Herodes měl politické a diplomatické nadání. Jakmile začala stoupat hvězda Marka Antonia, stal se jeho největším spojencem. Jmění získal konfiskací majetku svých nepřátel. Také vlastnil obchodní cesty, na kterých vybíral cla. Měl propracovaný systém daní. Římu věnoval polovinu svého příjmu. A tím si zachoval přízeň Říma.

Herodes je považován za největšího stavitele své doby. Postavil systém pevností na východní hranici. Jedna z těchto pevností bylo Herodium. Na pláni nechal navozit kopec a na jeho vršku vystavět pevnost. Pod kopcem nechal vystavět město s palácem. Pozoruhodné je, že palác měl bazény a zelené zahrady uprostřed pouště daleko od vodních zdrojů.

Následně se politická situace výrazně změnila. Jeho přítel Marcus Antonius prohrál občanskou válku s Oktaviánem a Herodes byl předvolán do Říma. Než odjel, dal příkaz svému příteli, aby pokud se nevrátí, zabil jeho manželku. Nechtěl, aby se jí dotkl jiný muž. Reálně mu totiž hrozila smrt,

v nejlepším případě vyhnanství. U Oktaviána díky obratnému jazyku uspěl. Než se vrátil, Mariammé vše zjistila a manželství se zhroutilo. To se vše odrazilo na jeho psychice. Jeho sestra toho využila a přesvědčila ho o nevěře Mariammé. Ten ji v inscenovaném procesu nechal popravit. Následně dal popravit své dva vlastní syny, o kterých si myslel, že se proti němu spikli.

I když se jeho psychické problémy prohlubovaly, tak nepřestal stavět. Dal postavit nové město Caesareu. Caesarea byla nejmodernější město na světě. Ve městě byl zbudován největší umělý přístav na světě. Základy gigantických hrází měly 61m. Průměrné kamenné bloky měly 15m délku, 3m výšku, 2,7m šířku. Ve městě byl amfiteátr, tržiště a vládní budovy. Uprostřed města byl chrám zasvěcený Césarovi. A tím pobouřil všechny Židy.

Nejvelkolepější stavba, kterou Herodes nechal postavit, byl chrám v Jeruzalémě. Háček byl v tom, že na místě stavby už chrám stál. Aby přesvědčil Židy, že myslí svůj záměr vážně, nechal upravit okolí starého chrámu a na stavenišť za pomoci 10 000 dělníků dal dovézt všechny potřebný materiál na nový chrám. Strhl starý a postavil nový chrám, který do té doby neměl na světě svými rozměry obdoby. Nádvoří mělo 14ha. Některé kamenné bloky dosahovaly podle Josefa Flavia 22m na délku, 5m na výšku, 3m na šířku. Korintské sloupy měly výšku 8m a takovou tloušťku, že 3 muži je sotva objali s nataženými pažemi. Ovšem jako položid neměl přístup do vnitřních prostor, tak si nad chrámem nechal postavit palác a na chrám koukal shůry. Také k velké nelibosti věřících dal nad vchod do chrámu umístit orlici, symbol římské moci.

Závěr jeho života byl krutý. Na kůži se objevily hnisavé vředy. Hmyz do nich nakladl vajíčka, z kterých se líhly larvy. Než zemřel, dal své sestře poslední rozkaz. V den jeho smrti má nechat popravit 1000 mužů. Chtěl, aby v ten den truchlily židovské ženy. Sestra rozkaz nesplnila. Herodes zemřel v roce 4 př. n. l.

Josef Kolba

SOUTĚŽE K ROKU SV. PAVLA

PRO DĚTI, MLÁDEŽ A DOSPĚLÉ V BRNĚNSKÉ DIECÉZI

Literární soutěž

Biskupství brněnské vyhlašuje v Roce svatého Pavla literární soutěž pro mládež a dospělé s názvem APOŠTOL PAVEL V 21. STOLETÍ. Uzávěrka soutěže je 28. 2. 2009. Je určena jednotlivcům ve třech věkových kategoriích a jejím cílem je podnícení zájmu o osobnost svatého Pavla, jeho teologie a postojů, aktualizace odkazu svatého Pavla pro naši současnost a v neposlední řadě také objevení a podpora literárních talentů.

Zadání soutěže:

V duchu apoštola Pavla napiš

- dopis svému farnímu společenství
- e-mail, který by svatý Pavel poslal dnes tobě samotnému
- promluvu o víře k určité skupině lidí, zvláště nevěřících
- volný slohový útvar

Soutěž je určena jednotlivcům těchto věkových kategorií:

1. kategorie: žáci 7., 8. a 9. tříd ZŠ a odpovídajících tříd víceletých gymnázií
2. kategorie: studenti SŠ a odborných učilišť
3. kategorie: studenti VŠ a dospělí

Své práce v rozsahu 1 až 5 stran zasílejte do 28. února 2009 poštou na adresu:

**Biskupství brněnské
Literární soutěž**

Petrov 5

601 43 Brno

nebo elektronicky na e-mail:

literarni.soutez@biskupstvi.cz

Z každé věkové kategorie budou oceněny tři nejlepší práce. Ceny: mobilní telefon, elektronika a hodnotné knihy a DVD. Slavnostní předání cen otcem biskupem Vojtěchem Cikrlem proběhne 22. května 2009.

Výtvarná soutěž „Apoštol Pavel očima dětí“

Biskupství brněnské vyhlašuje pro děti výtvarnou soutěž s názvem „APOŠTOL PAVEL OČIMA DĚTÍ“. Obrázky do velikosti A3 vytvořené libovolnou technikou je možné zasílat do 31. března 2009.

Soutěž je určena pro děti tří věkových kategorií:

- I. 3 až 6 let (ročníky 2003 – 2006)
- II. 7 až 8 let (ročníky 2001 – 2002)
- III. 9 až 10 let (ročníky 1999 – 2000)

Zadání – téma:

Soutěžící si vybere jedno z navržených témat:

- Nakresli některou událost ze života apoštola Pavla.
- Nakresli působení apoštola v současnosti.

Obrázky zasílejte na výše uvedenou adresu biskupství. Z každé věkové kategorie vybere odborná porota deset nejlepších obrázků. Ceny: výtvarné pomůcky, knihy, upomínkové předměty. Vernisáž výstavy vítězných obrázků a slavnostní předání cen otcem biskupem Vojtěchem Cikrlem proběhne v brněnské katedrále sv. Petra a Pavla 1. června 2009.

DIÁŘ OTCE TOMÁŠE

VÁNOCE 2008 V ŘÍMSKOKATOLICKÉ FARNOSTI TŘEŠŤ A V OKOLÍ

- 24.12. Štědrý den**
Kostelec 15:30 vánoční mše svatá
Růžená 20:30 vánoční mše svatá
Třešť 13:00 a 13:45 Živý betlém u Kulturního domu – možnost si odnést domů Betlémské světlo a finančně podpořit dílo misionáře P. Musila na Haiti
22:00 vánoční vytrubování koled z věže sv. Martina
22:30 vánoční mše svatá v kostele sv. Martina
- 25.12. Boží hod vánoční**
Třešť 09:00 slavná mše svatá u sv. Martina; zpívá skupina Labyrint
14:00-17:30 možnost si prohlédnout betlém u sv. Kateřiny
17:30 mše sv. u sv. Kateřiny
Růžená 10:45 mše svatá
Kostelec 16:00 mše svatá
- 26.12. Svátek sv. Štěpána**
Třešť 08:00 mše sv. u sv. Martina; zpívají děti
14:00-16:00 možnost si prohlédnout betlém u sv. Kateřiny
Růžená 10:00 mše svatá
- 27.12. 17:15 vánoční mše sv. v Hodicích v KD**
- 28.12. Svátek Svaté Rodiny – obnova manželských slibů**
- 31.12. sv. Silvestra – mše sv. na poděkování za uplynulý rok a prosba o požehnání do nového roku 2009**
Růžená 16:00 mše svatá
Třešť 17:30 mše svatá
23:00-24:00 adorace
- 1.1. 2009 Slavnost Matky Boží Panny Marie (Nový rok)**
Třešť 09:00 mše svatá u sv. Martina
17:30 mše svatá u sv. Kateřiny
Růžená 10:45 mše svatá
Kostelec 16:00 mše svatá
- 6.1. Slavnost Zjevení Páně (při mši sv. žehnání vody, křídly a kadidla)**
Růžená 16:00 mše svatá
Třešť 17:30 mše svatá (po mši sv. krátká scénka)
- 9.1. návštěva nemocných
10.1. ples farnosti
25.1. přednáška s videoprojekcí vojenského kaplana P. Petra Fialy na téma: „Zahraniční vojenské mise v Afghánistánu očima vojenského kaplana“
1. a 8.2. promítání hraného filmu na faře: Pavel z Tarsu
- 2.2. Svátek Uvedení Páně do chrámu (žehnání svící)**
Růžená 16:00 mše svatá
Třešť 17:30 mše svatá
- 6.2. návštěva nemocných
8.2. společné udělování svátosti nemocných při mši svaté
15.-20.2. duchovní cvičení
- !!!Už od neděle 22.2. 2009 se mění čas večerních bohoslužeb v Třešti na 18. hodinu!!!**
- 25.2. Popeleční středa**
Růžená 16:30 mše svatá
Třešť 18:00 mše svatá

NOVÝ KŘESŤANSKÝ WEB PRO DĚTI

„Zase sedíš u počítače? Běž dělat něco užitečného.“ Počítali jste, kolikrát týdně tuto větu vyslovíte? Já mnohokrát. A většinou marně. „Bedýnka s pohyblivými obrázky“ je nejdůležitější věcí v životě dětí snad všech věkových kategorií. Velmi často přidávám: „Co je to zase za ošklivou hru! Kdybys aspoň hledal nějaké informace.“ Taky marně. Dítě musí být zkrátka „in“.

Ale pozor! Ty menší a tvárnější děti můžete teď nalákat na nový křesťanský web:

www.deti.vira.cz

Pastorační středisko při Arcibiskupství pražském spouští v rámci internetových stránek **vira.cz** nový projekt, který je určen zejména dětem, ale i všem ostatním, kdo s dětmi pracují. Projekt vznikl jako reakce na zvýšenou poptávku po informacích a materiálech v internetovém prostředí pro děti. Na adrese **www.deti.vira.cz** jsou k dispozici stránky, které obsahují omalovánky, rébusy, kalendáře a různé tvořivé nápady (např. výroba svíček, šablony k malování na sklo aj.). Dále i Bibli pro děti a obrázkové příběhy s omalovánkami ke každé liturgické době. Materiály jsou volně ke stažení a jejich nabídka je postupně rozšiřována.

PODĚKOVÁNÍ

Na závěr roku bych chtěl touto cestou poděkovat všem, kteří se podíleli na životě farnosti Třešť, Růžená a Kostelec. Ať už pomáháte pravidelně nebo podle potřeby. Vzhledem k tomu, že Bůh vidí i to, co je skryté, ať je On tím, kdo vás zahrne svým dobrem a požehnáním. Ze srdce děkuji i za duchovní podporu v modlitbách.

otec Tomáš

Děkujeme za předávání poštovních známek pro misie do schránky v kostele a prosíme o spolupráci při odesílání do sběren – pro chudé do zamoří, kde jsou velkou pomocí.

Lidmila Vokřínková

TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA 2009

Tříkráloví koledníci přinášejí lidem radostnou zvěst o příchodu Boží lásky na svět. Při tom prosí o dar na pomoc lidem v nouzi. Prostřednictvím

Charity můžete pomoci bližním, kteří si sami pomoci nemohou.

Koledníky uvidíte od 1.1.2009 do 11.1.2009. Protože koledníků není zatím tolik, aby dorazili do všech vašich domovů, bude možnost přispět do pokladničky ve stánku p. Šalandy (u Alberta).

V neděli 11.1.2009 v 15 hod. jste také srdečně zváni do kina Máj na promítání filmu o svěcení nového zvonu sv. Kateřina, které proběhlo v roce 1995 v Třešti. Vstup je volný, při odchodu z kina bude možnost přispět do pokladniček Tříkrálové sbírky. Srdečně zveme všechny, kdo si chtějí oživit vzpomínky.

Farní charita přeje všem požehnané prožití svátků vánočních, do nového roku pevné zdraví a Boží požehnání. Současně děkujeme všem dárčům a pomocníkům za jejich ochotu věnovanou charitní činnosti.

Zdeněk Brychta

V TIP

Fanouš se udiveně vyptává Jendy:

„Proč chceš od Ježíška dvě soupravy elektrických vláček?“

„Chci si taky hrát, když je táta doma!“